

Arrest

nr. 171 491 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. VAN MAELE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische afkomst Oezbeeks te zijn. U stelt 22 jaar te zijn en geboren te zijn in Yakachtenar, een dorp net buiten Sheberghan stad van de provincie Jowzjan. U verhuisde op uw twaalfde naar Beqa Maskari, een wijk in Sheberghan stad. Sinds uw achttiende woont u bij uw zus en schoonbroer in Mazar-i-Sharif waar u economie studeerde aan de TAJ universiteit. U heeft uw laatste jaar niet afgemaakt omwille van uw vlucht uit Afghanistan. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

Uw vader werkte voor de douane in Afghanistan. Sinds ongeveer een jaar geleden werd hij meermaals telefonisch bedreigd door de Taliban. Hij diende een bedrag van 20.000 dollar te betalen. Indien hij niet

zou betalen zou men u gedwongen rekruteren bij de Taliban. Er is ook iemand naar het werk van uw vader gekomen om te vragen het geëiste bedrag te betalen. Sinds een zes à acht maanden geleden heeft uw vader ontslag genomen bij de douane. Twee weken na zijn ontslag kwam iemand hem zoeken op zijn werk aangaande de verwachte betaling van 20.000 dollar. De collega's van uw vader zouden deze persoon gezegd hebben dat uw vader naar het buitenland gegaan is. Sinds dit bezoek heeft u geen weet van nieuwe concrete bedreigingen. Zelf zegt u nooit persoonlijk door de Taliban te zijn benaderd.

U verklaarde in Mazar-i-Sharif een incident te hebben meegemaakt waarbij u door drie mannen in een auto werd gesleurd en naar een afgelegen plek bent gebracht. Daar hebben ze u beroofd en verkracht. U heeft hier een klacht over ingediend bij de politie. U kon de daders beschrijven maar deze zijn niet gevat. U stelt dat de woning van uw schoonbroer in Mazar-i-Sharif werd aangevallen, u vermoedt door dieven. Uw schoonbroer verwittigde de politie, de dieven werden opgepakt maar een week later terug vrijgelaten.

Uw familie besloot dat u beter Afghanistan kon verlaten. Uw vader betaalde voor uw vlucht naar Europa. U bent anderhalve maand onderweg geweest en op 12 oktober 2015 vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan besloten worden tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging door de Taliban zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de aangehaalde bedreigingen ten aanzien van uw vader, twee weken na zijn ontslag bij de douane intussen zes tot acht maanden geleden, opgehouden zijn. Het is opmerkelijk dat u twee à drie maanden na het wegvallen van de bedreigingen alsnog besloot om Afghanistan te verlaten. Bovendien is het vreemd dat de Taliban plots zijn interesse verloor in uw vader. Hoewel ze hem gedurende een half jaar daarvoor regelmatig telefonisch bedreigden en er telkens in slaagden zijn nieuwe gsm nummer te achterhalen, vielen de bedreigingen plots weg zonder dat voldaan was aan de vooropgestelde eisen (11/01 CGVS, p. 18). Het vereiste bedrag werd niet betaald en u werd niet meegenomen door de Taliban. Uw verklaringen omtrent de redenen waarom ze uw vader met rust lieten zijn eerder onwaarschijnlijk. U verklaart dat de Taliban denkt dat uw vader naar het buitenland gegaan is omwille van de verklaringen van een collega op zijn werk. Het lijkt twijfelachtig dat de Taliban genoeg neemt met deze verklaringen en er verder geen pogingen worden ondernomen om uw vader of uzelf te contacteren (11/01 CGVS p. 19-22). Later in het gehoor achtte u het mogelijk dat de Taliban besloten had om uw vader met rust te laten maar dat ze u nooit met rust zouden laten (11/01 CGVS, p. 22). Er kan weinig geloof worden gehecht aan deze verklaring aangezien u geen enkel voorbeeld kan aanhalen waarin de Taliban u persoonlijk contacteerde. U werd nooit door hen gebeld of u werd nooit door hen aangesproken. De bedreigingen aan uw vader zijn gestopt en de Taliban heeft ofwel niet de nodige kennis van uw voormalige verblijfplaats in Mazar-i-Sharif en van uw contactgegevens of ze hebben geen interesse om u te contacteren (11/01 CGVS, p. 22). Hoewel u vreest om door hen opgezocht te zullen worden op uw voormalige universiteit zijn er geen aanwijzingen in deze richting. U beweert dat de Taliban wist waar u studeerde, toch hebben ze u nooit benaderd op de universiteit of heeft u nooit gedurende uw verblijf in Mazar-i-Sharif problemen gekend met de Taliban (CGVS 11/01, p. 9 en p. 22). In deze context is het dan ook vreemd dat u beslist uw studie op te geven en beslist te vluchten nadat uw vader sinds meer dan twee maanden niet meer benaderd is en bovendien gewoon thuis verblijft. Uit uw verklaringen blijkt ook dat een belangrijke reden voor uw vlucht eerder te situeren is op financieel vlak. Na confrontaties met een aantal onwaarschijnlijkheden tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS, verklaart u op het einde dat de Taliban er misschien niet meer is, maar dat u mogelijks moeilijkheden zal ondervinden in de toekomst om te voorzien in uw levensonderhoud. Nu uw vader met pensioen is zou u het in de toekomst moeilijker kunnen krijgen (10/03 CGVS p. 15). Gezien uw eerdere ongeloofwaardige verklaringen aangaande de bedreigingen door de Taliban klinkt deze verklaring aannemelijker als werkelijke reden waarom u Afghanistan verlaten heeft.

U kan tevens de ernst van de bedreigingen van de Taliban om u te zullen meenemen om voor hen te vechten of te werken niet aannemelijk maken (CGVS 11/01, p. 18). U spreekt over de Taliban in algemene termen en kan geen concreet voorbeeld geven van Taliban leiders uit uw omgeving (CGVS 11/01, p. 9 en p. 18). U werd zelf nooit door hen gebeld of door hen aangesproken. Deze vaststellingen staan in scherp contrast met de praktijk van gedwongen rekrutering in Afghanistan waar voornamelijk gebruik wordt gemaakt van structurele dwang om mensen te rekruteren bij de Taliban. Directe dwang bij rekrutering is eerder een uitzonderlijk gegeven en dan nog beperkt tot gebieden die onder controle of sterke invloed staan van de Taliban, wat niet het geval is voor de provincie Balkh of de stad Mazar-i-Sharif waar u gewoonlijk verblijft. Aangezien de Taliban u nooit contacteerde is uw vrees voor

rekrutering, gezien bovenstaande vaststellingen, dan ook absoluut ongegrond (zie COI Focus: rekrutering bij de gewapende opposities en gewapende milities aan overheidszijde, 17/02/2014) Voor het CGVS verklaarde u ook ontvoerd, bestolen en verkracht te zijn geweest. U zou door drie mannen in een auto zijn gesleurd en naar een afgelegen plek zijn gebracht. Daar hebben ze u beroofd van uw geld en gsm en verkracht waarna ze u later terug naar de stad brachten. U heeft hier een klacht over ingediend bij de politie. U kon de daders beschrijven maar deze zijn niet gevat. De verklaringen die u aflegt omtrent deze gebeurtenissen zijn eveneens allerm minst geloofwaardig en bevatten tevens tegenstrijdigheden. In eerste instantie is het vreemd dat u dit voorval pas aan het einde van het eerste gehoor op het CGVS ter sprake brengt nadat u eerder een ongeloofwaardig relaas vertelde omtrent uw vervolging door de Taliban. U zou dit verhaal eerder wel tegen de Afghaanse politie verteld hebben onmiddellijk na het voorval (11/01CGVS, p. 20 en 10/03 CGVS p. 10). Deze zouden uw klacht genoteerd hebben maar u zou hier geen bewijs of afschrift van meegekregen hebben (CGVS, p. 12). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakt u echter geen melding van deze gebeurtenissen. De omstandigheden van de ontvoering zelf zijn zeer bedenkelijk te noemen. U geeft aan dat uw ontvoerders u eerder op drie verschillende momenten gevolgd hebben, aan de universiteit en in de buurt van uw woonst in Mazari- Sharif. Ze zouden niets gezegd hebben of gedaan hebben (10/03 CGVS, p. 6). Hoewel uit deze verklaringen blijkt dat ze wisten waar u naar school ging en u meermaals hadden gevolgd, zouden ze gekozen hebben voor een zeer drukke plaats in het midden van de stad om u te ontvoeren, namelijk voor de blauwe moskee onder het oog van vele mensen (10.03 CGVS, p. 7). Dat uw ontvoerders dergelijke modus operandi gebruiken om u te ontvoeren terwijl uit uw relaas blijkt dat er zich eventueel andere opportuniteiten voordeden is zeer bedenkelijk. Uw verklaring dat de omstaanders dachten dat de gemaskerde mannen die u met een mes bedreigden en in de auto sleurden dachten dat het een grap van vrienden was doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (10.03 CGVS, p. 7). Bovendien zijn uw verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontvoering tegenstrijdig. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaart u dat u ontvoerd werd toen u stond te wachten op een taxi aan een stopplaats voor taxi's. Men zou u gevraagd hebben om in te stappen. U zou hen gezegd hebben dat u op een taxi aan het wachten was. Hierop grepen ze u vast en sleurden ze u in de wagen (11/01 CGVS, p. 20). Tijdens het tweede gehoor herinnert u zich plots niet meer dat u op een taxi aan het wachten was en haalde u andere omstandigheden aan. U verklaarde dan dat u aan het wandelen was richting de slager toen men u ontvoerde en in geen geval aan het wachten was (10/03 CGVS, p. 7). Dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de feitelijkheden die voorafgingen aan uw ontvoering ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van uw verhaal. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u de door u aangehaalde ontvoering niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara neer en kopies van tewerkstellingsbewijzen van uw vader. Tevens toonde u betalingsbewijzen van de universiteit. Deze documenten vermogen de beoordeling echter niet te wijzigen aangezien ze enkel een indicatie vormen van uw identiteit, uw studies en het werk van uw vader, gegevens die op zich niet betwist worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van

enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chimtal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is laag.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen aannemelijke informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel nopens de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève).

In een tweede middel nopens de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur "*zijnde de verplichting tot gegronde materiële motivatie*" en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur "*zijnde het verbod op manifeste foute appreciatie, het verbod op willekeur, verplichting tot zorgvuldigheid en behoorlijke belangenafweging*".

In een eerste middel nopens de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van artikel 48/2 *juncto* artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel nopens de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur "*zijnde de verplichting tot gegronde materiële motivatie*" en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur "*zijnde het verbod op manifeste foute appreciatie, het verbod op willekeur, verplichting tot zorgvuldigheid en behoorlijke belangenafweging*".

In een derde middel nopens de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan besloten worden tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging door de Taliban zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de aangehaalde bedreigingen ten aanzien van uw vader, twee weken na zijn ontslag bij de douane intussen zes tot acht maanden geleden, opgehouden zijn. Het is opmerkelijk dat u twee à drie maanden na het wegvallen van de bedreigingen alsnog besloot om Afghanistan te verlaten. Bovendien is het vreemd dat de Taliban plots zijn interesse verloor in uw vader. Hoewel ze hem gedurende een half jaar daarvoor regelmatig telefonisch bedreigden en er telkens in slaagden zijn nieuwe gsm nummer te achterhalen, vielen de bedreigingen plots weg zonder dat voldaan was aan de vooropgestelde eisen (11/01 CGVS, p. 18). Het vereiste bedrag werd niet betaald en u werd niet meegenomen door de Taliban. Uw verklaringen omtrent de redenen waarom ze uw vader met rust lieten zijn eerder onwaarschijnlijk. U verklaart dat de Taliban denkt dat uw vader naar het buitenland gegaan is omwille van de verklaringen van een collega op zijn werk. Het lijkt twijfelachtig dat de Taliban genoeg neemt met deze verklaringen en er verder geen pogingen worden ondernomen om uw vader of uzelf te contacteren (11/01 CGVS p. 19-22). Later in het gehoor achtte u het mogelijk dat de Taliban besloten had om uw vader met rust te laten maar dat ze u nooit met rust zouden laten (11/01 CGVS, p. 22). Er kan weinig geloof worden gehecht aan deze verklaring aangezien u geen enkel voorbeeld kan aanhalen waarin de Taliban u persoonlijk contacteerde. U werd nooit door hen gebeld of u werd nooit door hen aangesproken. De bedreigingen aan uw vader zijn gestopt en de Taliban heeft ofwel niet de nodige kennis van uw voormalige verblijfplaats in Mazar-i-Sharif en van uw contactgegevens of ze hebben geen interesse om u te contacteren (11/01 CGVS, p. 22). Hoewel u vreest om door hen opgezocht te zullen worden op uw voormalige universiteit zijn er geen aanwijzingen in deze richting. U beweert dat de Taliban wist waar u studeerde, toch hebben ze u nooit benaderd op de universiteit of heeft u nooit gedurende uw verblijf in Mazar-i-Sharif problemen gekend met de Taliban (CGVS 11/01, p. 9 en p. 22). In deze context is het dan ook vreemd dat u beslist uw studie op te geven en beslist te vluchten nadat uw vader sinds meer dan twee maanden niet meer benaderd is en bovendien gewoon thuis verblijft. Uit uw verklaringen blijkt ook dat een belangrijke reden voor uw vlucht eerder te situeren is op financieel vlak. Na confrontaties met een aantal onwaarschijnlijkheden tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS, verklaart u op het einde dat de Taliban er misschien niet meer is, maar dat u mogelijks moeilijkheden zal ondervinden in de toekomst om te voorzien in uw levensonderhoud. Nu uw vader met pensioen is zou u het in de toekomst moeilijker kunnen krijgen (10/03 CGVS p. 15). Gezien uw eerdere ongeloofwaardige verklaringen aangaande de bedreigingen door de Taliban klinkt deze verklaring aannemelijker als werkelijke reden waarom u Afghanistan verlaten heeft.

U kan tevens de ernst van de bedreigingen van de Taliban om u te zullen meenemen om voor hen te vechten of te werken niet aannemelijk maken (CGVS 11/01, p. 18). U spreekt over de Taliban in algemene termen en kan geen concreet voorbeeld geven van Taliban leiders uit uw omgeving (CGVS 11/01, p. 9 en p. 18). U werd zelf nooit door hen gebeld of door hen aangesproken. Deze vaststellingen staan in scherp contrast met de praktijk van gedwongen rekrutering in Afghanistan waar voornamelijk gebruik wordt gemaakt van structurele dwang om mensen te rekruteren bij de Taliban. Directe dwang bij rekrutering is eerder een uitzonderlijk gegeven en dan nog beperkt tot gebieden die onder controle of sterke invloed staan van de Taliban, wat niet het geval is voor de provincie Balkh of de stad Mazar-i-Sharif waar u gewoonlijk verblijft. Aangezien de Taliban u nooit contacteerde is uw vrees voor rekrutering, gezien bovenstaande vaststellingen, dan ook absoluut ongegrond (zie COI Focus: rekrutering bij de gewapende opposities en gewapende milities aan overheidszijde, 17/02/2014)

Voor het CGVS verklaarde u ook ontvoerd, bestolen en verkracht te zijn geweest. U zou door drie mannen in een auto zijn gesleurd en naar een afgelegen plek zijn gebracht. Daar hebben ze u beroofd van uw geld en gsm en verkracht waarna ze u later terug naar de stad brachten. U heeft hier een klacht over ingediend bij de politie. U kon de daders beschrijven maar deze zijn niet gevat. De verklaringen die u aflegt omtrent deze gebeurtenissen zijn eveneens allerminst geloofwaardig en bevatten tevens tegenstrijdigheden. In eerste instantie is het vreemd dat u dit voorval pas aan het einde van het eerste gehoor op het CGVS ter sprake brengt nadat u eerder een ongeloofwaardig relaas vertelde omtrent uw vervolging door de Taliban. U zou dit verhaal eerder wel tegen de Afghaanse politie verteld hebben onmiddellijk na het voorval (11/01 CGVS, p. 20 en 10/03 CGVS p. 10). Deze zouden uw klacht genoteerd hebben maar u zou hier geen bewijs of afschrift van meegekregen hebben (CGVS [10/03], p. 12). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakt u echter geen melding van deze gebeurtenissen. De omstandigheden van de ontvoering zelf zijn zeer bedenkelijk te noemen. U geeft aan dat uw ontvoerders u eerder op drie verschillende momenten gevraagd hebben, aan de universiteit en in de buurt

van uw woonst in Mazari- Sharif. Ze zouden niets gezegd hebben of gedaan hebben (10/03 CGVS, p. 6). Hoewel uit deze verklaringen blijkt dat ze wisten waar u naar school ging en u meermaals hadden gevolgd, zouden ze gekozen hebben voor een zeer drukke plaats in het midden van de stad om u te ontvoeren, namelijk voor de blauwe moskee onder het oog van vele mensen (10.03 CGVS, p. [6], 7). Dat uw ontvoerders dergelijke modus operandi gebruiken om u te ontvoeren terwijl uit uw relaas blijkt dat er zich eventueel andere opportuniteiten voordeden is zeer bedenkelijk. Uw verklaring dat de omstaanders dachten dat de gemaskerde mannen die u met een mes bedreigden en in de auto sleurden dachten dat het een grap van vrienden was doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (10.03 CGVS, p. 7). Bovendien zijn uw verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontvoering tegenstrijdig. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaart u dat u ontvoerd werd toen u stond te wachten op een taxi aan een stopplaats voor taxi's. Men zou u gevraagd hebben om in te stappen. U zou hen gezegd hebben dat u op een taxi aan het wachten was. Hierop grepen ze u vast en sleurden ze u in de wagen (11/01 CGVS, p. 20). Tijdens het tweede gehoor herinnert u zich plots niet meer dat u op een taxi aan het wachten was en haalde u andere omstandigheden aan. U verklaarde dan dat u aan het wandelen was richting de slager toen men u ontvoerde en in geen geval aan het wachten was (10/03 CGVS, p. 7). Dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de feitelijkheden die voorafgingen aan uw ontvoering ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van uw verhaal. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u de door u aangehaalde ontvoering niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara neer en kopies van tewerkstellingsbewijzen van uw vader. Tevens toonde u betalingsbewijzen van de universiteit. Deze documenten vermogen de beoordeling echter niet te wijzigen aangezien ze enkel een indicatie vormen van uw identiteit, uw studies en het werk van uw vader, gegevens die op zich niet betwist worden. (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot holle veralgemeningen omtrent zijn verklaringen en nalaat te argumenteren waarom aan de elementen die door hem werden aangebracht geen of weinig bewijswaarde kan worden toegekend. Verzoeker wijst erop dat de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht hierin bestaat dat men de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing moet kunnen lezen en moet kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover men in rechte beschikt. Verzoeker stelt dat het voor hem onmogelijk is om op basis van de bewoordingen van de bestreden beslissing na te gaan in welke mate er geen of weinig bewijswaarde werd toegekend aan zijn argumenten. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing *in concreto* wordt aangegeven waarom op basis van verzoekers verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Voor elk van de in de bestreden beslissing gemaakte vaststellingen wordt uitdrukkelijk verwezen naar specifieke verklaringen die deze vaststellingen onderbouwen. In zijn verzoekschrift parafraseert verzoeker de redenen die in de bestreden beslissing worden aangehaald om hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren en gaat hij op elk van deze redenen inhoudelijk in. Aldus blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* is bereikt. In de conclusie van de bestreden beslissing geeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen expliciet aan dat hij op basis van de elementen in verzoekers dossier tot de vaststelling komt dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Zodoende kan verzoeker niet voorhouden dat de commissaris-generaal zou hebben nagelaten de rechtsgrond te vermelden op basis waarvan hij verzoekers asielaanvraag heeft geweigerd.

Waar het in de bestreden beslissing opmerkelijk wordt genoemd dat verzoeker twee à drie maanden na het wegvallen van de bedreigingen alsnog besloot om Afghanistan te verlaten, laat verzoeker thans gelden dat hij alsdan nog gevlucht is omdat hij via collega's op het werk van zijn vader werd getraceerd op de universiteit en het universiteitshoofd hem meldde dat de taliban hem daar kwamen zoeken als zijnde de zoon van Sharif. Bepaalde collega's van verzoekers vader zouden immers niet betrouwbaar zijn gebleken en duidelijk hebben gesympathiseerd met de taliban of door de taliban zijn gecontroleerd. Verzoeker beweert dat de zoon van een van deze collega's wist waar hij uithing daar hij aan dezelfde universiteit studeerde. Er dient op basis van het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding heeft gemaakt van het feit dat hij op de

universiteit persoonlijk zou zijn gezocht door de taliban. Dit element is niet alleen louter *post factum*, het is daarenboven strijdig met verzoekers eerdere verklaringen. Gevraagd waarom de taliban hem niet zouden komen zoeken op de universiteit toen ze dachten dat zijn vader naar het buitenland vertrokken was, antwoordde verzoeker tijdens zijn tweede gehoor: “*Misschien zijn ze er wel geweest om me te zoeken, ik weet het niet want ik ben gestopt met de lessen en dan ben ik vertrokken en ik had geen contact met vrienden of klasgenoten.*” (stuk 7, gehoorverslag, p. 22). Deze tegenstrijdigheid doet in ernstige mate afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het vreemd acht dat de bedreigingen ten aanzien van verzoekers vader plots wegvielen terwijl ze hem voordien altijd telefonisch konden bereiken, voert verzoeker aan dat hij tijdens zijn interview uitdrukkelijk heeft meegedeeld dat zijn vader geen gebruik meer maakte van gsm-toestellen nadat hij op pensioen was gegaan. Zijn vader zou gebruik hebben gemaakt van vaste telefoons van familie. Verzoeker geeft aan nooit te hebben gezegd dat de taliban besloten hadden om zijn familie met rust te laten. De Raad kan op basis van het administratief dossier slechts vaststellen dat verzoeker nooit heeft verklaard dat zijn vader enkel nog gebruik maakte van vaste telefoons nadat hij gestopt was met werken. Over het wegvallen van de telefonische bedreigingen verklaarde verzoeker, desgevraagd door de dossierbehandelaar, dat zijn vader zijn simkaart of zijn telefoonnummer had veranderd (stuk 4, gehoorverslag, p. 14; stuk 7, gehoorverslag, p. 19, 22). Verzoekers verweer is derhalve louter *post factum* en niet bij machte om het plotse wegvallen van de bedreigingen ten aanzien van zijn vader te verklaren.

Hoger werd aangegeven waarom aan verzoekers bewering aan de universiteit te zijn opgezocht door leden van de taliban geen geloof kan worden gehecht, zodat verzoeker zich niet op dit incident kan beroepen bij wijze van voorbeeld van een persoonlijk contact met de taliban.

Verzoeker ontkent dat hij zijn land van herkomst vooral uit financiële overwegingen zou zijn ontvlucht. Hij stelt tijdens zijn gehoor te hebben aangegeven dat hij zijn land niet enkel omwille van de taliban en de aanval door ‘active gays’ diende te verlaten maar ook omdat zijn situatie bij terugkeer weinig financieel rooskleurig zou zijn. Verzoeker wijst erop dat hij dit antwoord gaf wanneer hem werd gevraagd wat er zou gebeuren in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hij stelt toen te hebben aangegeven dat hij bedreigd of gedood zou worden door de taliban, het slachtoffer zou worden van aanslagen en bedreigingen door criminelen, maar ook dat hij het financieel moeilijk zou krijgen nu zijn vader gepensioneerd is. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande de bedreigingen door de taliban, financiële redenen aannemelijker acht als verklaring voor verzoekers vertrek uit Afghanistan. In de mate dat verzoeker er niet in slaagt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen, doet hij evenmin afbreuk aan het vermoeden dat financiële overwegingen van doorslaggevend belang zijn geweest voor zijn beslissing asiel aan te vragen in België.

In de mate dat verzoeker de bedreigingen ten aanzien van zijn vader niet aannemelijk maakt en evenmin kan worden geloofd waar hij thans beweert op de universiteit te zijn aangezocht door de taliban, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn vrees voor rekrutering volstrekt ongegrond is. Waar verzoeker aangeeft dat de taliban gebruik maken van structurele dwang om jonge mannen van zijn leeftijd middels bedreigingen te rekruteren, dient hij erop te worden gewezen dat zijn dossier geen aanwijzingen bevat dat er *in casu* structurele dwang zou zijn uitgeoefend.

In repliek op de vaststelling dat verzoeker in algemene termen over de taliban spreekt en geen concreet voorbeeld kan geven van talibanleiders uit zijn omgeving, betoogt verzoeker dat hij nochtans heel duidelijk heeft aangegeven dat namen niet cruciaal zijn vermits deze vaak wisselen en het vaak om valse namen zou gaan. Hij stelt wel de naam ‘Marshall Fahim’ te hebben vermeld alsook de leider ‘Tora’, die een bekende man zou zijn. Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoeker voormelde namen ooit heeft vermeld, noch dat de namen van talibanleiders vaak veranderen en vals blijken te zijn. Verzoeker brengt ook geen informatie bij waaruit zulks kan blijken.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geoordeeld dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij behoort tot een van de categorieën zoals bedoeld in artikel 1, A van de Conventie van Genève. Verzoeker beweert echter te hebben vermeld dat hij lid is van de onafhankelijke partij “*GJUMBUZ*” en tevens zijn partijkaart te hebben voorgelegd. Elders in zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat zijn vrees gestoeld is op het behoren tot een welbepaalde politieke groepering, namelijk in zijn hoedanigheid van aanhanger van de “*GJUMBUZ*”, sympathisant van de regeringstroepen en tegenstander van de taliban, alsook het hebben van een bepaalde etnische

afkomst. Verzoeker wijst erop dat hij van Oezbeekse afkomst is en dat de Oezbeken in Afghanistan een minderheid vormen die onderdrukt wordt. Wat zijn voorgehouden politieke affiliaties betreft, dient verzoeker erop te worden gewezen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij hiervan eerder melding heeft gemaakt. Van de partijkaart waarnaar verzoeker verwijst kan bovendien geen enkel spoor worden teruggevonden in het rechtsplegingsdossier. De Raad wijst verzoeker erop dat het hebben van een bepaalde politieke overtuiging hoe dan ook niet volstaat om erkend te worden als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker dient aan te tonen dat zijn eventuele politieke overtuiging ten grondslag ligt aan een gegronde vrees voor vervolging dan wel verhindert dat hij beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten tegen dergelijke vervolging. Nu hoger is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban, blijft hij in gebreke een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. In dezelfde zin kan het gegeven dat verzoeker tot de Oezbeekse minderheid behoort en dat de Oezbeken volgens UNHCR bedreigd worden in Afghanistan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker aldaar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Wat betreft het incident waarbij hij ontvoerd, bestolen en verkracht zou zijn geweest, meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alles op een hoopje gooit en de chronologie van het gebeuren, zoals dit door verzoeker werd verhaald, niet correct heeft weergegeven. Verzoeker stelt te hebben uitgelegd dat hij in een kleine straat en voor hij op weg was naar de slagerij werd ontvoerd. Hij zou met het openbaar vervoer hebben gereisd tot aan de moskee, waarna hij in de winkels een lader zou hebben gekocht voor zijn gsm. Hij zou vervolgens langs de taxistelplaats en de achterkant van de winkels weg zijn gewandeld naar de slagerij. In een buitensteegje zou hij zijn ontvoerd. Verzoeker geeft nog aan dat hij dit verhaal los van zijn relaas over de bedreiging door de taliban heeft gedaan omdat hij volledig dient te zijn in zijn asielrelaas. Dit zou bevestigen dat er op de plaats waar hij woont een dreiging is door 'active gays', straatbendes en criminelen, hetgeen tevens belang zou vertonen voor de subsidiaire bescherming die verzoeker inroept. Waar verzoeker thans aanvoert dat hij in een steegje werd ontvoerd op het moment dat hij in de richting van de slagerij aan het stappen was, dient te worden vastgesteld dat hij tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij ontvoerd werd toen hij stond te wachten op een taxi aan een stopplaats voor taxi's (stuk 7, gehoorverslag, p. 20) en tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat hij werd ontvoerd voor de blauwe moskee onder het oog van vele mensen (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7). De versie van de feiten die verzoeker in zijn verzoekschrift weergeeft is aldus strijdig met wat verzoeker desbetreffend tijdens zijn eerste en tweede gehoor liet optekenen. Dergelijk tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde ontvoering op fundamentele wijze. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Dat verzoeker aangeeft het relaas van zijn ontvoering te hebben gedaan met het oog op de volledigheid van zijn asielrelaas, neemt niet weg dat hij dit voorval niet heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het pas aan het einde van zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ter sprake bracht. In de mate verzoeker dit voorval niet aannemelijk maakt, kan dit geen aanleiding geven tot toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar de stukken die door hem werden neergelegd – een *taskara*, kopieën van tewerkstellingsbewijzen van zijn vader en betalingsbewijzen van de universiteit – en meent dat deze een link vertonen met de inhoud van zijn asielrelaas nu niet kan worden betwist dat zijn vader voor de douanediensdiensten werkte en verzoeker op de universiteit studeerde. De Raad merkt op dat voormelde stukken enkel een indicatie vormen van verzoekers identiteit, zijn studies en het werk van zijn vader, welke gegevens op zich niet worden betwist. Derhalve kunnen deze stukken de appreciatie van verzoekers asielrelaas niet wijzigen.

Gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet kan verzoeker niet volhouden dat hij coherente, consistente en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd op basis waarvan het bestaan in zijn hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van de Conventie van Genève op afdoende wijze zou zijn aangetoond.

Dat het duidelijk zou zijn “*dat het CGVS zinnetjes uit het relaas pikt van verzoeker en dit volledig manifest fout interpreteert*” is een loze bewering die geen steun vindt in het administratief dossier en die verzoeker op geen enkele wijze staft. Verzoeker toont voorts evenmin aan dat er materiële vergissingen zouden zijn gebeurd die de hoger weergegeven vaststellingen aangaande zijn asielrelaas kunnen verklaren. Waar verzoeker tot slot opwerpt dat indien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem met diverse stellingen had geconfronteerd hij een perfect aannemelijke en waarheidsgetrouwe repliek had kunnen bieden, dient hij erop te worden gewezen dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de asielzoeker vooraf moet confronteren met de vaststellingen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Verzoeker heeft de mogelijkheid om middels zijn verzoekschrift te repliceren op de motieven van de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat is echter genoegzaam gebleken dat zijn betoog niet bij machte is deze motieven onderuit te halen.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Balkh, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan – Security Situation Update*” van januari 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officiële hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chimtal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is laag.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier of de aanvullende nota van de verwerende partij niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker voert slechts aan dat de verwerende partij naar "een algemeenheid" verwijst, zijnde het rapport *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, doch niet in *concreto* aangeeft waarom verzoekers asielaanvragen er niet toe kan leiden dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Verzoeker benadrukt dat voormeld rapport erkent dat er een stijging is in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Verzoeker stelt dat Afghanistan algemeen beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen en dat de verwerende partij dit ook erkent in haar beslissing waar zij stelt dat asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet dienen te worden onderzocht. Verzoeker verwijt de verwerende partij vooral in te gaan op "*betwiste regionale verschillen*", doch te vergeten dat verzoeker van Oezbeekse afkomst is en tot een bedreigde minderheid behoort in Afghanistan. Verzoeker betoogt dat de regio van Balkh het voorwerp uitmaakt van diverse aanvallen, net zoals dit het geval zou zijn voor Mazar-e Sharif. Hij verwijst in dit verband naar voormeld rapport van UNHCR en de daarin opgenomen referenties aangaande welbepaalde veiligheidsincidenten die zich voordeden in (onder meer) Balkh en Mazar-e Sharif.

In zoverre verzoeker betoogt dat de verwerende partij zich enkel op voormeld algemeen rapport van UNHCR zou baseren om te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich wat betreft zijn analyse van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst baseert op het zeer actuele EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation Update*" van januari 2016. Waar verzoeker betoogt dat de regio van Balkh het voorwerp uitmaakt van diverse aanvallen, net zoals dit het geval zou zijn voor Mazar-e Sharif en in dit verband verwijst naar voormeld rapport van UNHCR en de daarin opgenomen referenties aangaande welbepaalde veiligheidsincidenten die zich voordeden in (onder meer) Balkh en Mazar-e Sharif, doet verzoeker geen afbreuk aan de zeer actuele veiligheidsanalyse in het voormelde EASO-rapport. Het weze herhaald dat het gegeven dat verzoeker tot de Oezbeekse minderheid behoort en dat de Oezbeken volgens UNHCR bedreigd worden in Afghanistan niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoeker aldaar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tot slot wijst de Raad erop dat de artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF